

A verím aj v to, že sa budem môcť stále obklopať inšpiratívnymi ľuďmi. Jedného z nich som náhodou spoznala dávno, na bratislavskom Hviezdku. Kávičkoval s priateľkou (teraz už manželkou) a nedal sa prehliadnuť. Modrooký, usmiaty. Obdivujem jeho nápady, tvorivosť a neuveriteľný humor. Sranda je s ním vždy, aj keď hovorí o vážnych veciach. Trošku creative freak, ale to mi imponuje. Keď sme s Ivanom pri vzniku Voices uvažovali, kto by nám vedel pomôcť a dohliadol na nás, bol tip na člena našej správnej rady istý. Vyštudoval úžitkovú fotografiu na Škole úžitkového výtvarníctva v Košiciach a ako sám tvrdí – preto, lebo chcel mať úžitok z fotografií. Päť rokov vedie reklamnú agentúru Respect APP, je prezidentom Združenia tvorivých pracovníkov v reklame Art Director's Club. Najnovšie pod hlavičkou Furča Film produkuje prvý pôvodný slovenský horor Fabrika smrti. **Robert Slovák.**

Ako si sa po štúdiu fotky dostal k reklame?

S priateľmi sme robili taký Projekt – vyrábali sme pseudoumenie z rôznych produktov – obraz z ryže, objekty z betónu, inštalácie zo zemiakov či mäsa. Netrvalo dlho a prišli sme na to, že by nám za to niekto mohol platiť – baliarne ryže alebo výrobcu betónu.

Odvtedy úspechy na seba nenechali dlho čakať a ty a tvoja agentúra ste pozbierali viacero ocenení. Ale spomínaš si na prvú reklamu, ktorú si robil?

Nedávno som si spomenul, že keď som mal asi deväť rokov a moji rodičia prevádzkovali stánok s hotdogmi na poliklinike v Šafárikove, tak som chodil po čakárňach a jedol hotdog, aby ľudia dostali naň chuť a šli si ho kúpiť. Väčšinou však vytiahli chlebk so salámou, ktorý si doniesli... Cenu za efektívnu reklamu by som asi nezískal, ale možno by som s tým uspel na Zlatom klinci: hladný chlapec ako nové médium.

A koľko Zlatých klincov by si si rád pribil na stenu?

Klincov som sa už napribíjal, teraz sú pre mňa výzvou iné predmety. Nemám napríklad hodinky z Portorože, z Cannes mám len národný diplom a z New Yorku len shortlist...

Možno to bude znieť ako kliše, ale pre mňa si výrazná postava v tvorbe slovenskej reklamy. Teraz si už aj producentom filmu... je náročné spájať svet reklamy a filmu? Súkromie tým netrpí? :)

Reklamný a filmový svet pre mňa nie je ťažké spojiť. Aby som získal peniaze na Fabriku smrti, oslovil som prakticky tých istých ľudí, ktorých stretávam aj v rámci reklamných aktivít. Súkromie sa mi celkom darí oddeľovať od práce až na malé výnimky.

V reklame sa nebojíš crazy nápadov, darí sa ti presvedčať klientov o realizácii celkom odvážnych konceptov... je to zámer, ako sa odlišiť, alebo to máš v povahe a si naozaj odvážny?

Nemám rád samoučelnú kreativitu len pre kreativitu. Na druhej strane, ak je chorý nápad najlepším pre značku či produkt, neváhám do toho ísť. Napriek protestom Patricie Jariabkovej po vyhodení „jej kamaráta“ Kuka do koša v reklame na PlayStation zaznamenal predaj hier historicky najlepší rast na Slovensku.

Tú kauzu si pamätám, bolo zaujímavé sledovať reakcie oboch strán. Si na niektorú z prác svojej agentúry obzvlášť hrdý?

Mám rád kampane, ktoré sme robili pre Novú scénu. Na skle maľované, Hello, Dolly! či Neberte nám princeznú zožali X ocenení. Bavilo ma nakrúcať Vondráčkovú, ako polieva kvety, Dočolomanského, ako rúbe drevo, či predabovať Žbirku. Bola to sranda.

Veď hej, sranda. Pri tebe človek občas musí byť v strehu, aby odlišil, čo je sranda a čo už myslíš vážne. Tak to bolo, aj keď sme tá lámali do Správnej rady Voices. Budem rada, ak si opäť vypočujem, prečo si prijal našu ponuku? A vôbec, je to pre teba náročná funkcia?

Vždy som sa zaujímal o nekomerčné aktivity, veriac, že často majú väčší zmysel ako komerčné. Zaujala ma motivácia ľudí z Voices investovať svoj čas a talent a vytvárať „nezisk“. Dlhú dobu sme diskutovali, či je to o tom získať si peniažky na projektiky, ktoré vás bavia, alebo snaha pomôcť svojím know-how tým, ktorí ho nemajú a potrebujú ho. Moja funkcia nie je vôbec náročná, oveľa náročnejšie je vôbec robiť niečo v mimovládnych organizáciách.

Teším! Ozaj, a videoklipy pre kapely už netočíš? Nechceš, plánuješ?

Neurobil som toho veľa, skôr to boli náhodné veci. Zaskakoval som pri tvorbe klipu Puding pani Elvisovej, Korovi som len zostrihal veci, ktoré sme mali natočené, keďže tesne predtým umrel, na Polemic som veľa času nemal... Nevenujem sa tomu veľmi programovo, aj keď zhodou okolností práve pracujem na jednom projekte, ktorý bude celkom čudný, ak sa podarí. Teším sa na to.

Prezradíš viac?

Ide o taký experiment, ako robiť neanimovaný videoklip bez nakrúcania, nechajte sa prekvapiť.

Podme k Fabrike smrti. Ako vznikol nápad produkovať prvý slovenský horor?

Lahko. Zavolať mi môj bývalý kamarát z Košíc a povedal mi všetko: aký žánr, prečo, kto by mal v tom hrať a pre koho to je. Celé to bolo veľmi dobre pripravené, jediné, čo chýbalo, boli peniaze. Obvolal som pár ľudí a keďže mali celkom pozitívne reakcie, tak som do toho išiel.

Zľava doprava momentka z natáčania / fabrikant smrti. Robo h, ladi v červenom / lada Niva vo vedľajšej ulohe

Podivuhodný TVOR TVORIVÝ

VERÍM, ŽE SMÚTOK ZA LETOM MÁ RÝCHLO
PREJDE. VERÍM, ŽE JESEŇ BUDE HRAŤ
FARBAMI, ČERVENÚ NEVYNÍMAJÚC.
VERÍM, ŽE SA BUDEM TEŠIŤ NA NOVÉ VECI,
KTORÝMI BUDE VOICES ĎALEJ ŽIŤ.

Čo konkrétne tvoja úloha producenta obsahuje?

Zohnať prachy.

Je ťažké v podmienkach a atmosfére slovenskej kinematografie presadzovať žánr, ktorý tu nemá tradíciu?

Prečo nemá? Veľa slovenských filmov je úplný horor. Ťažké je bojovať so zdubenu akademickou obcou či dokonca aj so samotnými „filmármi“, preto s nimi ani nebojujem.

Očakávaš, predpokladáš úspech Fabriky?

Áno. Je to dobrý produkt, ktorý vzniká na spoločenskú objednávku ako prvý žánrový film pre jasnú skupinu divákov. Nie je o čom, nepôjde do šuplíka.

Som rada, že 22. októbra v Heineken Tower Stage na Voices Live v Bratislave (www.voices.sk/voiceslive) spolu s niektorými tvorcami filmu prezradíte viac. Na čo sa ešte môžeme tešiť?

Môžete sa tešiť na fotky z nakrúcania, na veselé historky z nakrúcania a podobne.

Super, ja sa teším už teraz. Počuj, Robčí, a čo v živote tá vlastne najviac teší?

Najviac ma teší môj súkromný život.

Lepšiu odpoveď som nemohla čakať. Na mňa pôsobíš vždy veľmi pokojne, aj keď so skrytou vášňou a energiou. Mýlim sa?

Som dlho-dlho pokojný a trepezlivý, ale keď už niekto prekročí istú hranicu, nechcel by som byť na jeho mieste, keď sa tá skrytá energia a vášň dostane na povrch.

Vášeň je červená. Máš rád červenú farbu?

Nie, ďakujem. Ale má ju rád môj pes, pán Rudolf. Je to jediná farba, ktorú vidí.

Ale ja ďakujem. TEXT ANDY GAJDOŠOVÁ / FOTO PETER KORČEK, BELAVAS, ROBERT SLOVÁK

WWW.VOICES.SK